

Arrest

nr. 307 983 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 december 2023.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat I. SIMONE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Peru, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 13 september 2023, waarbij zijn tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming neemt het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er wordt immers geoordeeld dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, namelijk de bedreigingen vanwege de politie in burger en zijn problemen met de Peruaanse autoriteiten. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in het arrest nr. 279 531 van 26 oktober 2022. Verzoeker gaat hiertegen niet in beroep.

In zijn tweede, huidige beschermingsverzoek verklaart verzoeker bij terugkeer naar Peru afgeperst te worden door Venezolaanse criminelen die beschermingsgeld eisen. Verzoeker verklaart dat hij voor zijn vertrek uit Peru in juni 2019 een klacht indiende in Lima. Op 6 september 2019 diende verzoeker een klacht in wegens bedreiging door onbekenden, die hem telefonisch en schriftelijk bedreigden, en ook zijn familie in het oog hielden. Voorts vreest verzoeker de precaire economische situatie in Peru, en verklaart hij dat de mensenrechten niet gewaarborgd worden.

Ter staving van zijn huidig beschermingsverzoek legt verzoeker volgende documenten neer: een kopie van de klacht die verzoeker op 4 juni 2019 indiende bij de politie, een foto van twee dreigbrieven, een kopie van een klacht die geregistreerd werd op 6 september 2019, enkele links naar YouTube-video's over het afpersingsfenomeen in Peru, bedreigingen aan het adres van verzoekers vader en foto's van zijn vader die genomen werden om verzoeker af te dreigen. Op 6 en 29 juni 2023 schrijft verzoekers advocaat ook een brief om de nieuwe asielmotieven en de documenten te duiden en om uit te leggen waarom de nieuwe asielmotieven aan een ten gronde onderzoek dienen onderworpen te worden.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden als volgt gemotiveerd:

(i) verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming wordt door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien door het CGVS geen geloof wordt gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker omtrent de beschuldiging van de hulp van verzoeker aan een gezocht persoon door de Peruaanse autoriteiten. De Raad bevestigt deze beslissing bij arrest nr. 279 531 van 26 oktober 2022;

(ii) er kan geen geloof worden gehecht aan de nieuwe asielmotieven die verzoeker voor zijn vertrek uit Peru in juni 2019 zou gekend hebben en in huidig beschermingsverzoek vermeldt, waardoor geen nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken;

(iii) de voorgelegde documenten kunnen bovenstaande verklaringen niet veranderen;

(iv) het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer mogelijk het doelwit kan worden van (gewelddadige) criminelen, al dan niet van Venezolaanse origine, die mensen afpersen is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen;

(v) er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet;

(vi) een loutere verwijzing naar de algemene mensenrechtensituatie in Peru volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in Peru werkelijk bedreigd en vervolgd wordt of dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat;

(vii) socio-economische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd oplopen tot een mensonterende behandeling, wat in casu niet het geval is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bijgevolg duidelijk dat de commissaris-generaal op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker aanbracht in het

kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Aldus heeft de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte nieuwe elementen, en komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen in zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoeker hekelt dat het CGVS verwijst naar eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen van verzoeker in zijn eerste beschermingsverzoek. De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De beweringen van verzoeker als zou de commissaris-generaal de nieuwe verklaringen en bijgebrachte stukken niet hebben onderzocht, mist voorts elke grondslag gezien uit de bestreden beslissing - zoals samengevat onder punt 4 - onmiskenbaar blijkt dat deze verklaringen en documenten wel degelijk in rekening werden genomen en werden beoordeeld in het kader van het onderzoek naar verzoekers huidige tweede beschermingsverzoek.

Zo oordeelt de commissaris-generaal terecht dat (a) verzoeker voorheen in de asielprocedure naliet om over deze problemen te vermelden; (b) de geloofwaardigheid van deze verklaringen ondermijnd wordt door de vaststelling dat het tijdsverloop van het indienen van de klachten niet overeenstemt met zijn vertrek uit het land; (c) dat verzoeker voorheen in de asielprocedure aangeeft nooit problemen te hebben gekend met medeburgers of diefstal. Verzoeker overtuigt allerminst waar hij voorhoudt voorheen niet over de afpersing door criminelen in zijn land van herkomst te hebben verteld omdat hij in eerste instantie wou focussen op zijn problemen met de politie, en waarvan hij meende dat deze voldoende zouden zijn om een beschermingsstatuut te bekomen. Zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt, kan van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland van bij het begin van de eerste asielprocedure op de hoogte brengt van al zijn asielmotieven. Dat verzoeker pas drie jaar na aankomst in België over deze problemen vertelde en hiervoor steeds ontkende problemen te hebben gekend met medeburgers, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging wegens de criminelen in zijn land van herkomst.

Er wordt niet betwist dat verzoeker nieuwe documenten heeft voorgelegd; evenwel blijkt niet dat deze stukken de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het is niet omdat een stuk nieuw is of verkregen werd na afhandeling van vorige beschermings-verzoek dat het nieuwe gegevens bevat in de zin van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet. De neergelegde documenten betreffen kopieën of foto's waaraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden gehecht daar kopieën gemakkelijk met allerlei knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, en ze gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt.

Beide klachten bij de politie betreffen slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien zijn ze louter op basis van verzoekers verklaringen opgesteld. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, ze zijn niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaten die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerdde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klachten of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klachten inhoudelijk werden onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klachten, die niet meer bevatten dan de eigen verklaringen van verzoeker, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. Bovendien dateert de klacht die op 6 september 2019 werd geregistreerd, van na het vertrek van verzoeker uit Peru.

Uit de foto's van de vader van verzoeker kan voorts niet worden opgemaakt of de afgebeelde persoon effectief verzoekers vader is, laat staan dat hij bedreigd werd. Aan privé-foto's kan verder slechts beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De door verzoeker aangebrachte YouTube video's over het afpersingsfenomeen in Peru werpt geen ander licht op de vaststellingen in de bestreden beslissing daar deze video's enkel verwijzen naar de algemene situatie in het land. Verzoeker dient dit immers in concreto aan te tonen, waar hij echter in gebreke blijft, door ongeloofwaardige en laattijdige verklaringen af te leggen en door zich tot dergelijke algemene beweringen te beperken en voor het overige louter te verwijzen naar algemene informatie over afpersing in Peru, zonder deze informatie echter ook maar enigszins op zijn eigen persoonlijke situatie te betrekken.

Tot slot kan aan de brieven van verzoekers advocaat maar zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend, daar deze louter op basis van de verklaringen van verzoeker aan zijn advocaat opgesteld zijn en niet afkomstig zijn van een objectieve bron.

De neergelegde documenten genieten dan ook slechts zeer beperkte bewijswaarde.

Gelet hierop en gelet op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker wat betreft zijn problemen met de criminelen, slaagt verzoeker er niet in om de beoordeling van het CGVS om te buigen, met name dat geen nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

6. Verzoeker kan zich niet vinden in de bestreden beslissing die enkel gebaseerd is op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder een bijkomend persoonlijk onderhoud op het CGVS. Waar verzoeker aanklaagt niet te zijn gehoord door het CGVS, wijst de Raad op het bepaalde in artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, namelijk dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten.

Verzoekers verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingen-zaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen en documenten aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn beschermingsverzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen en documenten op de Dienst Vreemdelingenzaken.

In zoverre verzoeker betreurt dat er geen bijkomende vragen werden gesteld omtrent bepaalde elementen of onduidelijkheden, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat om alsnog documenten toe te voegen alsook nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

7. Wat de socio-economische situatie in Peru betreft, werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat dit niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt, en dat in casu geen omstandigheden voorhanden zijn waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer naar Peru zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. Bovendien merkt de commissaris-generaal hierbij terdege op dat verzoeker in Peru in het verleden gestudeerd en gewerkt heeft en dat hij inwoonde bij zijn ouders, en dat zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om bij terugkeer naar Peru opnieuw de arbeidsmarkt te vervoegen en in een onderhoud voor zichzelf te voorzien.

Zoals in de bestreden beslissing thans wordt opgemerkt, volstaat de loutere verwijzing naar de algemene mensenrechtensituatie in het land van herkomst niet om aan te tonen dat verzoeker in Peru werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gelet op zijn individuele omstandigheden kan verzoeker niet worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Peruaanse regime staat.

Bovendien oordeelt de commissaris-generaal terdege in het eerste beschermingsverzoek dat verzoeker zijn problemen met de Peruaanse autoriteiten niet aannemelijk maakt. Ook in huidig beschermingsverzoek zijn geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker zou worden geviséerd. De algemene landeninformatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst, doet hierover niet anders denken.

8. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit niet blijkt dat, ondanks de precaire situatie in Peru, er actueel sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bijgevolg is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet (langer) actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Het rapport waaruit verzoeker in het verzoekschrift citeert en de nieuwsberichten naar waar verzoeker verwijst, kaderen binnen de algemene (veiligheids)situatie in Peru.

Waar verzoeker verwijst naar het politiek instabiel landschap waarbij er sinds december 2022 vaak betogingen plaatsvinden in Peru en de gedeeltelijke noodtoestand omwille van politieke demonstraties die dagelijks plaatsvinden waarbij er geweld door de bevolking en de ordediensten wordt gebruikt, stelt de Raad op basis van de landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, dat dit geweld in wezen politiek en aldus doelgericht van aard is. Naast de vaststelling dat het hier geen willekeurig geweld betreft, blijkt verder dat het geweld tussen de bevolking en de ordediensten in het kader van demonstraties geen geweld betreft dat plaats vindt in het kader van een gewapend conflict, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)), pt. 28).

Uit de bijgebrachte landeninformatie kan aldus niet worden afgeleid dat er voor burgers in Peru actueel een reëel risico zou bestaan om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

9. In de mate dat verzoeker het artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1512 staat onder eed en tolkt Spaans – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van zijn verzoek om te worden gehoord, stelt verzoekers advocaat het hiermee niet eens te zijn en verwijst zij naar haar eerste beschermingsverzoek dat in samenhang met het thans voorliggende, tweede verzoek moet worden bekeken. Er is sprake van een tweeledig probleem: verzoeker wordt ervan verdacht hulp te hebben geboden aan een gezochte persoon en is zelf het slachtoffer van afpersing door vermoedelijk Venezolaanse criminelen. Voor dit laatste heeft hij een klacht neergelegd bij de politie van Lima die hij thans bijbrengt in kopie, aangezien het origineel wordt bijgehouden door de politie. Daarnaast heeft hij nog andere stukken bijgebracht: een kopie van een tweede klacht, kopieën van dreigbrieven, documentatie betreffende het probleem van afpersing in Peru, het gegeven dat zijn vader – die hiervan foto's nam als bewijs – ook wordt bedreigd en een brief van een advocaat. Waar hem bij zijn vorige beschermingsverzoek werd verweten dat hij geen ondersteunende documenten heeft bijgebracht, zijn er thans nieuwe elementen die minstens nader dienen te worden onderzocht. Ook beklemtoont verzoeker dat hij naar aanleiding van zijn huidig beschermingsverzoek niet opnieuw werd gehoord door de verwerende partij en dat deze laatste in de bestreden beslissing niet heeft gemotiveerd waarom, zodat er sprake is van een motiveringsgebrek en een vernietiging van de bestreden beslissing en een “heronderzoek” zich om deze reden opdringen. Verder bevroegd door de voorzitter, licht verzoeker zelf toe dat hij niet is kunnen ingaan op de afpersing, maar het moeilijk is om dit te bewijzen en documenten te verkrijgen. Hij wijst op de algemene crisis in Peru en het gegeven dat het land wordt overspoeld door Venezolaanse en Colombiaanse criminelen, zodat het, vooral omwille van de continue afpersing, onmogelijk is om er te leven en te werken. Zijn advocaat voegt hier nog aan toe dat er geen update in verband met de criminaliteit en de beschermingsmogelijkheden daartegen is gebeurd.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 12 december 2023.

Wat betreft de opmerking van verzoekers advocaat ter zitting dat zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming – dat bij arrest van de Raad van 26 oktober 2022 met nr. 279 531 werd afgesloten waarop verzoeker drie maanden later huidig volgend verzoek indiende in het kader waarvan hij onder meer geheel nieuwe en andere verklaringen aflegde in vergelijking met wat hij bij zijn eerste verzoek heeft verklaard – in samenhang met zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming moet worden bekeken, wijst de Raad erop dat dit wel degelijk is gebeurd.

Dit werd immers eerder al als volgt vastgesteld en uiteengezet in de beschikking, nota bene naar aanleiding van een opmerking van verzoeker in het verzoekschrift waarbij deze aangeeft net te betreuren dat naar bepaalde van zijn eerdere verklaringen afgelegd tijdens zijn vorig verzoek wordt verwezen: *“Verzoeker hekelt dat het CGVS verwijst naar eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen van verzoeker in zijn eerste beschermingsverzoek. De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.”*

Waar verzoeker ter zitting opnieuw op algemene wijze zijn verklaarde problemen herhaalt, waarbij hij deze als tweeledig beschrijft en verder opnieuw toelicht, herhaalt en benadrukt de Raad dat aan verzoekers verklaarde problemen en vrees geen geloof wordt gehecht. Verzoeker weet met de loutere herhaling van die problemen geenszins de geloofwaardigheid ervan te herstellen. Hij brengt ter zitting geen concrete en dienstige elementen bij die een ander licht werpen op de eerder gedane beoordeling inzake de ongeloofwaardigheid van zijn verklaarde problemen en vrees in Peru.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de door hem bij huidig volgend verzoek neergelegde documenten die hij nader beschrijft, zijn algemene opmerking dat hij also tegemoet komt aan het verwijt in zijn vorig verzoek dat hij geen ondersteunende documenten bijbracht, en zijn algemene betoog dat de thans bijgebrachte nieuwe elementen nader dienen te worden onderzocht, beklemtoont de Raad volgende grond in de beschikking: *“De beweringen van verzoeker als zou de commissaris-generaal de nieuwe verklaringen en*

bijgebrachte stukken niet hebben onderzocht, mist voorts elke grondslag gezien uit de bestreden beslissing - zoals samengevat onder punt 4 - onmiskenbaar blijkt dat deze verklaringen en documenten wel degelijk in rekening werden genomen en werden beoordeeld in het kader van het onderzoek naar verzoekers huidige tweede beschermingsverzoek." Dat verzoeker diezelfde kritiek, die zoals eerder al werd aangegeven feitelijke grondslag mist, blijft herhalen, is geenszins ernstig en verzoeker toont met die loutere herhaling hoe dan ook het tegendeel niet aan.

Bovendien gaat verzoeker (hiermee) eveneens totaal voorbij aan hetgeen voorts in de beschikking in punt 5 concreet omtrent de door hem bij volgend verzoek afgelegde verklaringen en neergelegde documenten wordt vastgesteld, met name:

"Zo oordeelt de commissaris-generaal terecht dat (a) verzoeker voorheen in de asielprocedure naliet om over deze problemen te vermelden; (b) de geloofwaardigheid van deze verklaringen ondermijnd wordt door de vaststelling dat het tijdsverloop van het indienen van de klachten niet overeenstemt met zijn vertrek uit het land; (c) dat verzoeker voorheen in de asielprocedure aangeeft nooit problemen te hebben gekend met medeburgers of diefstal. Verzoeker overtuigt allerminst waar hij voorhoudt voorheen niet over de afpersing door criminelen in zijn land van herkomst te hebben verteld omdat hij in eerste instantie wou focussen op zijn problemen met de politie, en waarvan hij meende dat deze voldoende zouden zijn om een beschermingsstatuut te bekomen. Zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt, kan van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland van bij het begin van de eerste asielprocedure op de hoogte brengt van al zijn asielmotieven. Dat verzoeker pas drie jaar na aankomst in België over deze problemen vertelde en hiervoor steeds ontkende problemen te hebben gekend met medeburgers, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging wegens de criminelen in zijn land van herkomst.

Er wordt niet betwist dat verzoeker nieuwe documenten heeft voorgelegd; evenwel blijkt niet dat deze stukken de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het is niet omdat een stuk nieuw is of verkregen werd na afhandeling van vorige beschermings-verzoek dat het nieuwe gegevens bevat in de zin van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet. De neergelegde documenten betreffen kopieën of foto's waaraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden gehecht daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, en ze gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt.

Beide klachten bij de politie betreffen slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien zijn ze louter op basis van verzoekers verklaringen opgesteld. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, ze zijn niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaten die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klachten of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klachten inhoudelijk werden onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klachten, die niet meer bevatten dan de eigen verklaringen van verzoeker, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. Bovendien dateert de klacht die op 6 september 2019 werd geregistreerd, van na het vertrek van verzoeker uit Peru.

Uit de foto's van de vader van verzoeker kan voorts niet worden opgemaakt of de afgebeelde persoon effectief verzoekers vader is, laat staan dat hij bedreigd werd. Aan privé-foto's kan verder slechts beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De door verzoeker aangebrachte YouTube video's over het afpersingsfenomeen in Peru werpt geen ander licht op de vaststellingen in de bestreden beslissing daar deze video's enkel verwijzen naar de algemene situatie in het land. Verzoeker dient dit immers in concreto aan te tonen, waar hij echter in gebreke blijft, door ongeloofwaardige en laattijdige verklaringen af te leggen en door zich tot dergelijke algemene beweringen te beperken en voor het overige louter te verwijzen naar algemene informatie over afpersing in Peru, zonder deze informatie echter ook maar enigszins op zijn eigen persoonlijke situatie te betrekken.

Tot slot kan aan de brieven van verzoekers advocaat maar zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend, daar deze louter op basis van de verklaringen van verzoeker aan zijn advocaat opgesteld zijn en niet afkomstig zijn van een objectieve bron.

De neergelegde documenten genieten dan ook slechts zeer beperkte bewijswaarde.

Gelet hierop en gelet op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker wat betreft zijn problemen met de criminelen, slaagt verzoeker er niet in om de beoordeling van het CGVS om te buigen, met name dat geen nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken."

Verzoeker doet ter zitting niet de minste poging om het voorgaande te ontkrachten of te weerleggen. Waar de vraag tot horen als doel heeft om concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet

eens is én waarom, lijkt verzoeker verkeerdelijk het verzoek tot horen als een mogelijkheid te beschouwen om diezelfde al eerder afgelegde verklaringen en aangevoerde argumenten te herhalen zonder meer, waarmee aldus volledig voorbijgaat aan voormeld doel van de vraag tot horen.

Verzoeker geeft geen enkele verklaring voor het feit dat zijn tweede klacht op 6 september 2019 werd geregistreerd terwijl hij zich op dat moment reeds in België bevond. Dit klemmt des te meer nu deze tweede klacht betrekking heeft op feiten die zich reeds zouden hebben afgespeeld op 15 april 2019, terwijl zijn eerste klacht betrekking hadden op feiten die zich pas zouden hebben voorgedaan op 2 juni 2019. Het is in dit opzicht des te opmerkelijker dat hij in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek geen melding heeft gemaakt afpersing door criminelen.

Ook waar verzoeker opnieuw aanvoert, en zodoende eerdere kritiek herhaalt, dat hij naar aanleiding van huidig volgend beschermingsverzoek niet opnieuw werd gehoord, gaat hij geheel voorbij aan hetgeen hierover eerder concreet en uitgebreid werd uiteengezet in de beschikking, met name in punt 6. De Raad beklemtoont dat een vraag tot horen als opzet heeft om aan te geven met welke gronden van de beschikking men het niet eens is én waarom. Verzoeker laat dit op voormelde wijze na. Hier wordt nog aan toegevoegd dat waar verzoekers advocaat ter zitting aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hij bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet op het CGVS werd gehoord, verzoeker eerder geheel naliet dit in zijn verzoekschrift aan te halen. Een verzoek tot horen strekt er evenwel niet toe om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Dat verzoeker voormeld argument pas voor het eerst op zitting aanbrengt, is aldus laatijdig gelet op het doel van de vraag tot horen. Anders oordelen zou slechts het opstellen van zeer algemene en vage verzoekschriften, zoals in casu, aanmoedigen.

Daarenboven herhaalt de Raad dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”*

De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen. De commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar de algemene crisis in Peru en het gegeven dat het land wordt overspoeld door Venezolaanse en Colombiaanse criminelen zodat het volgens verzoeker, vooral omwille van de continue afpersing, onmogelijk is om er te leven en te werken, herhaalt de Raad dat, zoals eerder in de beschikking al in diezelfde zin werd aangegeven, een algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker daar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker dient dit in concreto aan te tonen, maar blijft hiertoe in gebreke. Het loutere gegeven dat het niet kan worden uitgesloten dat men bij terugkeer mogelijk het doelwit kan worden van criminelen, al dan niet van Venezolaanse origine, die mensen afpersen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen.

Gelet op de eerder gedane vaststellingen inzake de door verzoeker bij huidig volgend verzoek aangebrachte ‘nieuwe’ elementen, verklaringen en documenten, die hij op generlei wijze ontkracht of weerlegt, blijft de vaststelling in de beschikking gehandhaafd dat hij er niet in slaagt *“om de beoordeling van het CGVS om te buigen, met name dat geen nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.”* Verzoekers advocaat merkt nog zeer algemeen op dat er geen update is in verband met de criminaliteit en de beschermingsmogelijkheden, maar gaat hiermee niet in het minst in op de concrete gronden van en beoordeling in de beschikking, waarbij de recente informatie bijgebracht door beide partijen in aanmerking wordt genomen. Bovendien kon verzoeker zelf dergelijke recente(re) informatie aanbrengen zo hij deze nuttig acht, en volstaat een loutere verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in Peru hoe dan ook niet om een concrete en individuele nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Deze dient namelijk in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe, gelet ook op de ongelooftwaardigheid van zijn verklaarde problemen en vrees, in gebreke.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 12 december 2023 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES